

ZEVEN

De zwelling rond haar oog en neus is iets gezakt, de paarse kleur is onder haar foundation alleen zichtbaar als iemand heel dicht op haar zou staan. Ze verwacht niet dat Paul dat direct gaat doen.

Het bloesje staat haar goed.

Ze trekt haar eigen vest weer aan en krijgt het moeilijk over haar stijve arm.

Haar vrije hand glijdt over de foto in haar zak, dit is de laatste keer dat ze in dit flatgebouw zal zijn.

Dit is het laatste moment dat ze gelooft dat haar ouders nog terugkomen. Als zij haar rugzak pakt en het pand verlaat is het voorbij, dan gebeurt het allemaal echt. Dan bevestigt ze alles door te vertrekken.

Ze pakt haar rugzak en zwaait die over haar minst geschonden schouder.

Op de binnenplaats staat de verkoelde auto en als ze de straat in loopt, ziet ze de omvang van de vernielingen.

Is er nog een wereld achter zijn deur? Zijn hand ligt al even op de deurklink en wordt zweterig. Zijn andere hand, geklemd rond de hendel van zijn koffer is ook klam.

Als zijn tante er staat, wordt hij gek, wat moet hij dan?

Hij drukt de klink naar beneden en een klik vult de doodse stilte in zijn kamertje. De deur opent naar hem toe, maar alleen daglicht valt zijn kamer binnen.

Zijn koffertje zet hij bij de deur en hij passeert de slaapkamerdeur van zijn tante. Hij kan die niet gesloten houden, hij moet het openen en kijken. Zien of ze niet toch in bed ligt en hij ontwaakt is uit een nachtmerrie.

Het tweepersoonsbed is onverbiddelelijk leeg, het is onbeslapen sinds zijn tante het gisteren opmaakte nadat ze uit bed kwam. In de woonkamer staan haar sloffen, haar thee en haar krant. Hij wil het kopje thee pakken en de bruine massa wegspeelen.

Ze heeft diep geslapen en lang. Als ze een blik werpt op de wekker, is het twaalf uur. Ze voelt de naweeën van de sake in haar hoofd.

Het is tijd voor pizza, maar eerst laat ze haar hand weer in haar broek glijden. Ze vindt haar clitoris en wrijft haar vingertoppen er overheen. Ze heeft eindelijk de rust. Rust...

Dan dringt het geluid van een auto tot haar door en stemmen.

Ze komt overeind en pakt haar revolver. Op bezoek heeft ze niet gerekend, maar het is niet perse ongewenst met haar ambities.

Ze loopt naar de logeerkamer en kijkt uit het raam. Een man met een dikke cabriolet, maar het uiterlijk van een crimineel die zijn auto behandelt als een schat. Een man in pak met een lange neus. Twee mannen hoeven geen probleem te zijn. Ze hoort een van de ramen bij de voordeur sneuvelen.

Het is een Brabus 850 geworden, een cabrio, waarvan het dak open moest, ondanks de kou. Het motorgeluid is heerlijk pompeus. Als je naar een Villawijk verhuist voor de grootste rooftocht van je leven, moet je in stijl arriveren.

‘Dit ding is gruwelijk op de snelweg. We gaan hierna een stukje rijden.’ Kas klinkt als een klein jongetje.

‘Stop hier maar.’ Lester wijst op een huis, deze villa is zonder twijfel het grootst.’

De villa is net iets decadenter dan de andere, ze heeft een uitgebouwde serre en witte beelden als pilaren bij de voordeur, gemodelleerd naar oude Griekse beelden.

‘Walgelijk!’ roept Lester genietend uit. ‘Open de deur.’

Kas parkeert zijn auto met grote voorzichtigheid terwijl Harry aan de deurklink van de deur trekt. Uiteindelijk breekt hij een ruitje met zijn elleboog.

Het vleesmes zit in een van haar diepe zakken en ze speelt met het topje van het mes door het te laten drukken op haar vingertoppen.

Ze stapt bij het kruispunt over zonder te kijken; waar moet ze nu nog op letten?

Halsoverkop moet een vrouw op de rem springen, haar Škoda Superb komt met piepende banden tot stilstand.

Julia springt geschrokken weg, daarna slaat haar angst om in woede en ze schreeuwt de ene verwensing naar de andere. ‘De hele fucking wereld is leeg en jij presteert het nog de enige levende persoon dood te rijden!’

De vrouw steekt verontschuldigend haar hand op.

Bij de ingang van de metro komt het geram van de straatmuzikant haar tegemoet. Ze snapt niet dat straatmuzikanten het lef hebben om geld te vragen voor hun creatieve therapie op straat.

Zijn arm stukt in de beweging. Zijn spieren weigeren. Voor wie ruimt hij het op? Hij zal hier niet terugkeren, en als hij terugkeert is dit er straks niet meer.

Hij laat het staan, hij moet het huis uit. Hij moet... Hij haalt de voordeur van het slot en stapt met zijn koffer naar buiten; in dit huis kan hij niets meer eten of drinken. Hier kan hij niet langer blijven.

Julia staat op hem te wachten.

Hij draait de voordeur in het slot en werpt een korte blik op de deur van meneer Boon, zou hij al gevonden zijn?

De gedachten beuken tegen zijn hersenpan, zoals het geklik van zijn hakken in de portiek echoën.

Op straat lijkt alles verkeerd ook al hebben de voorwerpen nog dezelfde vorm, doet het juiste seizoen zich voor en schijnt de zon zoals het van een dag wordt verwacht.

Er loopt een rilling over zijn rug.

Drie mannen in totaal dus.

Ze onderscheidt twee stemmen: een hoge kinderstem en een nasale stem. De derde man moet eerst binnen zijn, dan kan zij naar beneden. Als ze een derde stem kan onderscheiden daalt ze de trap geluidloos af en loopt eerst naar de voordeur. Ze sluit de deur weer en draait hem op de schuif.

In de opening naar de woonkamer kijkt ze naar haar gasten. De jongen van de auto inspecteert haar televisie, de man met zijn pak staat met zijn rug naar haar toe. Als ze nu goed richt, kan ze zijn hersenen op haar sofa krijgen.

Ze loopt de gang uit naar de bijkeuken. Ze zien en horen haar niet, ze is getraind onzichtbaar.

De derde man: hij is het, met zijn teddybeer-tattoo en zijn speknek. Ze richt de revolver op zijn onderrug, daar is hij het breedst: minder kans om te missen.

‘Gadverdamme!’ Harry bedekt zijn neus en passeert twee mannenschoenen gevuld met kots.

Lester haalt zijn zakdoek tevoorschijn en bedekt zijn mond en neus, hij volgt Harry de woonkamer in.

Kas ontfermt zich over de gesneuvelde televisie met het formaat van een huisbioscoop. De overige meubels liggen aan stukken en het gereedschap van de chaos ligt op de bank.

‘Iemand was ons voor.’ Harry wijst op het servies verspreid over de grond.

Een onaangenaam gevoel bekruipt Lester, alsof iemand hem begluurt. Als hij zich draait ziet hij niemand.

‘Er zit gewoon een kogel in de tv.’ Kas laat zijn vingers glijden over het kogelgat. Een oorverdovende knal laat hem opschrikken.

Lester draait zich naar het lawaai, net op tijd om Harry neer te zien gaan.

Ze geeft hem niets, groet hem niet, maar probeert tot zichzelf te komen door diep adem te halen.

Tot haar opluchting rijdt haar metro wel, een van de weinige.

Ze zet er een stevige pas in en glipt tussen de sluitende deuren heen de metro in. Ze kan zich nu niet permitteren dat ze hem mist.

Als de metro het zwarte gat in schiet, voelt ze de rust terugkeren in haar lijf, alsof de beweging de oplossing biedt.

Bij het Rechtsplein stapt ze uit.

Vanuit haar ooghoek registreert ze beweging en schrikt. Met haar hart in haar keel groet ze de man die op een bankje zit.

Hij kijkt kort op van zijn krant en groet terug. Naast hem op het bankje heeft hij een kopje dampende koffie staan en er ligt een opgevouwen trenchcoat naast.

Ze weet niet wat ze enger vindt: de situatie waarin de wereld verkeert.

Hij moet naar de metro, naar Julia. Als hij zich concentreert op zijn doel, lijkt zijn angst naar de achtergrond te trekken. Hij is een realist en een rationalist, hij laat zich niet door emoties overmannen. Hij is niet bang, hij kan niet meer bang zijn.

Bij het kruispunt houdt hij halt uit gewoonte.

De stoplichten gaan onverstoord door met hun patroon: een show voor een lege zaal. Voor het stoplicht staat een donkergroene auto, alsof iemand de wagen van het ene op het andere moment heeft verlaten bij het wachten op groen licht.

Hij wil de auto niet verder inspecteren en de situatie negeren. Hij wil de metro in. Daar wordt hij rustig van, daar zijn altijd mensen en geluid. Dan realiseert hij wat hem dwars zit: hij hoort niets. Geen vogel, geen auto, geen mens, geen wind door de bladeren.

Hij is niet op slag dood, maar ligt bij de ontbijtbar op de grond op zijn buik. Het bloed loopt over haar servies. Ze zet een paar passen vooruit zodat ze door de boog de andere twee mannen kan zien en richt haar revolver op de kriekip in het pak. Dat doet de jongen met de auto verstenen in zijn beweging om haar te belagen. 'Hallo.'

Lester houdt zijn handen in de lucht en kijkt naar de kleine Aziatische vrouw. Als ze nog een pas in zijn richting zet, merkt hij dat ze zelfs geluidloos over scherven loopt. Ze glimlacht terwijl zij hen groet. Ze heeft geen aandacht meer voor de kermende Harry die achter haar op de keukenvloer doodbloedt.

'Jij,' ze wijst met haar revolver op de jongen van de auto, 'er ligt touw in de gangkast, pak het. Geen grapjes of pakman gaat er ook aan.' Dit hadden de mannen niet verwacht, wat ontzettend dom dat ze ongewapend zijn gekomen. Achter haar is de man opgehouden met kermen, maar volgens haar berekeningen kan hij nog niet dood zijn.

Lester probeert niet naar Harry te kijken, terwijl die met zijn laatste krachten een pistool uit zijn jas trekt en op de vrouw richt. Plots is hij blij dat Harry nooit precies zijn opdrachten onthoudt. Kas opent de deur naar de gangkast. Zonder hem een blik waardig te gunnen, richt ze met de revolver naar achteren en schiet. Harry's schedel klapt uit elkaar, zijn hersenen spatten tegen de witte ontbijtbar. De man heeft nog meer hersenen dan Lester had verwacht.

Ze ziet dat de man met het touw in zijn handen moeite heeft met wat hij ziet als hij terug de woonkamer inloopt. Hij houdt het omhoog en vraagt: 'Wat nu?'

Ze zet een stap achteruit en pakt het mooie, nieuwe pistool uit de levenloze handen van de man in haar keuken. Het exemplaar is veel lichter dan dat van haar. Ze stopt het in haar broekzak.

Of de houding van de man in de situatie waarin de wereld verkeert. Alsof er niets raars gebeurt, zit de man te wachten op zijn metro.

Ze loopt de trappen op richting de uitgang. Voor het daglicht op haar kan vallen, trekt ze haar capuchon over haar hoofd.

Met haar blik op straat gericht is ze niet zomaar te herkennen, althans niet voor mensen die haar slecht kennen en naar haar op zoek zijn voor het geld dat ze niet heeft.

Ze steekt het Rechtsplein over en loopt richting het oude centrum. *Het Taallokaal* staat op de hoek bij het Universiteitsgebouw, een pand dat al vierhonderd jaar tegenover de oude kerk stond op een klein plein, dat ooit diende als het centrum van de stad. Ze loopt door de oude winkelstraat en passeert het mooie Jugendstilpand. Vroeger droomde ze dat ze hier zou gaan wonen en uit de prachtige ramen naar buiten keek.

Hij bereikt de ingang van de metro en daalt de trappen af. De opluchting die hij verwacht te voelen blijft uit, want ook hier is het stil.

De geluiden van de straatmuzikant vullen normaal gesproken de lucht. De man met zijn eeuwige enthousiasme en de kapotgespeelde gitaar.

De man die hem moest bedanken voor een paar munten geld, de man die zijn bestaan kon bevestigen.

Paul zoekt naar zijn metropas en kijkt bewust niet opzij. Zijn ogen blijven gericht op hoe het pasje over de scanner glijdt.

Vanuit zijn ooghoek ziet hij het verlaten stekje van de straatmuzikant.

Waar hij ook heen is, hij heeft geen moeite gedaan zijn spullen op te ruimen: zijn kled-je, de gitaar en zelfs de open gitaarkoffer met het verdiende geld liggen er nog. Of hij heeft er geen tijd voor gehad.

Het poortje gaat voor hem open.

‘Je maakt een grote fout,’ spreekt hij voorzichtig. ‘Ik ken mensen...’ Hij redeneert zichzelf hier uit, zij is een huisvrouw-tje. Een beetje een vreemd huisvrouw-tje, maar ze is bang. Ze is overvallen geweest en is bang. ‘We zien dat je overvallen bent en hulp nodig hebt.’

‘Overvallen?’ Ze trekt een wenkbrauw op. ‘Geef het touw aan de kriekip. Dan ga je zitten op die stoel en jij, kip in pak, bindt hem vast. Stevig.’ De jongen van de auto geeft het touw aan de kriekip. Maar de kip in pak geeft zich nog niet zo snel gewonnen. ‘Wij willen je alleen helpen,’ zegt hij.

‘Fijn,’ antwoordt de vrouw. ‘Dan kunnen jullie mij helpen met mijn kettingzaag.’ Na haar woorden valt het stil in zijn hoofd en de sporen in het huis vallen samen. Er zijn geen inbraak sporen bij de deur, niemand is hen voor geweest. Haar ogen staan afwezig.

De man lijkt te begrijpen waar hij is beland. Een spiertje bij zijn oog trekt en zijn mondhoeken zakken naar beneden. In zijn ogen flikkert iets: paniek? De andere jongen is stil en houdt de kip in pak de touwen voor. ‘Wat als ik dit niet doe?’ vraagt de kip in pak. ‘Die mensen die ik ken zijn een paar minuten weg, ze zijn hier zo.’

Hij vindt zichzelf sterk klinken en wacht of het effect heeft op de vrouw. Ze lacht haar tanden bloot. ‘Niemand komt voor jullie, er is niemand.’ Ze is niet onder de indruk en hij betwijfelt of zijn woorden wel bestaan voor haar.

Ze gebaart met het geweer. ‘Kom op, werk mee. Ik heb dat ding niet voor niets gekocht.’ De kettingzaag was geen goedkope aankoop en ze had zich verheugd op scheurend vlees en het experiment of botten zouden breken of als hout doorgezaagd konden worden. ‘Prima, dan niet.’ Verse lijken geven ongetwijfeld eenzelfde ervaring als levende mensen, maar dan stiller.

Het Taallokaal is even leeg als de stad. Het monumentale pand is verdeeld in twee delen. Voor bij het raam zijn zithoeken gecreëerd met oude Chesterfieldbanken en -stoelen. Er hangen twee grote kroonluchters boven de leestafel waar maar één persoon aan zit. Rond de leestafel staan gedekte tafels met smetteloos witte lopers en blinkende wijnglazen. De kaarsen zijn aangestoken, ook al is het nog vroeg. Het schijnsel geeft een warme gloed aan het restaurant.

Ze stapt binnen en laat haar capuchon zakken, dit voelt warm en veilig.

De twee medewerkers achter de bar, achter in het pand kijken op. De jongemannen dragen een blouse met een zwart giljetje en een vlinderdas.

Een van de twee komt haar tegemoet lopen, hij glimlacht. Maar het is een beleefde glimlach, geforceerd en namaakte hij dichterbij komt, verdwijnt de vriendelijkheid er uit.

De metro naar het centrum lijkt als enige te rijden. Hij en Julia moeten de trein nemen als ze de stad uit willen. Of bussen.

Hij probeert rustig adem te halen en terwijl hij zich door het station beweegt richting het juiste perron, begint het zweet hem uit te breken.

Julia, Julia, Julia.

Bij Rechtsplein stapt hij uit.

Dan lijkt de lucht op het perron in beweging te komen. Hij wil zich draaien en terug in de metro springen: hij moet hier weg.

Maar de deuren sluiten voor zijn neus en na een krijsend geluid van de wielen op de rails verdwijnt de metro in de tunnel.

Het wordt weer het doodstil op het perron, hij durft zich niet om te draaien. Hij kan het geen bijna voelen dat in zijn nek hijgt.

Een automatische vrouwenstem verbreekt de stilte: *‘Wanneer dit uw laatste halte is, vergeet dan niet uit te checken.’*

Lester houdt zijn handen beschermend naar voren: een domme reactie. Wat gaan zijn handen doen tegen een kogel. Hij schreeuwt ‘nee’, maar zijn woorden zijn nog steeds niet bestaand voor haar, waarom zouden zijn smeekbeden dan wel doorkomen?

Het touw valt naar beneden, Kas heeft het laten vallen.

Ze pauzeert met haar vinger op de trekker. De man die het touw vasthield is weg en zij heeft het niet gezien. Gebeurt er een verdwijning in haar huis, voor haar neus, presteert ze het te missen. De kip in pak schreeuwt een naam en staat in twee passen in de hal. Haar blik valt op de straat: waar zijn de overburen? De straat vouwt naar binnen richting haar gazon. Ze gooit de revolver van zich af en rent naar de sofa.

Kas is niet in de gang, zijn voetafdrukken staan nog in het hoogpolige tapijt. Hij wil uitleg van de vrouw, maar zij pakt haar kettingzaag en loopt op een drafje naar de achterdeur van haar huis, ze heeft geen interesse meer in hem. ‘Hé! Hé!’ schreeuwt hij en volgt haar naar de keuken. ‘Waar ga je heen?’

Ze knikt naar het verdwijnende gazon achter hem en wacht niet af of hij haar hint begrijpt. De deur, dit is het moment voor haar deur! De ijzeren deurbel is koel als ze hem aanraakt. Ze duwt hem naar beneden en ruikt het hout als ze de deur naar zich toe opentrekt. Het is geen wonderwereld, maar gewoon een brandgang.

Hij ziet de boom op het gazon opgeslokt worden en dan staat het niets voor het raam van de erker en gluurt naar binnen. Blijven staan? Het avontuur aan van het grote niets? De verleiding sidert van zijn heftig bonkende hart door al zijn zenuwen naar de puntjes van zijn vingers. Dan slaat zijn hart een seconde over: hij vreest als een sterveling en vlucht.

‘Kan ik u helpen mevrouw?’ De woorden zijn beleefd, maar zijn stem schrikt haar af. Zijn ogen glijden over haar gezicht, hij kijkt dwars door de make-up heen.

‘Ik heb hier zo een afspraak met mijn vriend,’ zegt ze en probeert het te laten klinken alsof ze het meent. Alles wat ze zegt is waar, maar de blik van de jongen laat haar twifelen aan zichzelf, of ze hier wel hoort.

De jongen lacht bijna geluidloos. ‘Ja, ik kan u nog geen tafeltje aanbieden tot uw gezelschap compleet is, in verband met andere klanten.’

De man aan de leestafel kijkt op van zijn krant.

‘Ik kan wachten aan de leestafel.’ Ze laat zich niet afzetten.

‘Sorry, dat is niet mogelijk.’

Er volgt geen uitleg, hij doet niet eens de moeite om minder snobistisch te zijn, want hij vindt dat hij in zijn recht staat.

Ze kijkt door de open deur naar haar achtertuin, de veranda en haar huis. De kip in pak struikelt de veranda op en botst tegen een van de pilaren. Hij springt van de veranda af, net voor de achtergevel van haar huis naar binnen valt en daarachter het niets onthult.

Hij voelt het aan zijn nek likken, aan zijn kleren trekken als de wind. Hij passeert de vrouw die de deur achter hem met een klap sluit. Hij kijkt naar de deur, die gesloten blijft en blijft bestaan.

De brandgang is leeg, alle schuttingen staan nog en de deuren ernaartoe. Boven de schuttingen torenen geen bomen meer uit, geen huizen. Een wind steekt op van achter de schutting. Ze voelt kippenvel over haar armen trekken en dan rilt haar lijf. De temperatuur daalt tot de huid onder haar voeten die verbonden zijn met het beton van de brandgang, pijn beginnen te doen van de kou. Ze ademt condenswolkjes.

Is Kas nog achter de schutting? Heeft hij gemist dat Kas in de gang is gaan staan? Nee, daar heeft hij gekeken. Hij merkt de condenswolkjes van zijn adem, als kleine mistbankjes verschijnen ze tussen zijn ogen en de klink van de deur. Daarna trekken ze voorbij. Hij houdt zijn adem in. Hij wil de deurklink scherp zien.

Ze hijst haar pyjamabroek op en neemt de kettingzaag in haar andere hand. Ze probeert haar voeten te ontzien door van de een op de ander te springen. Aan de andere kant van de brandgang duikt de ene boom na de andere achter de schutting weg, de huizen vallen als bladzijdes in pop-upboeken om. Ze kijkt naar de lucht; een dunne strook grijs hangt boven de brandgang.

Dan steekt de wind verder op, het einde van de brandgang ziet ze niet meer. Die kon ze toch eerst wel zien?

Of niet?

Ze vraagt niet door, ze gunt hem niet het plezier zijn gedachte uit te spreken. Ze blijft voor het pand staan, als Paul straks komt zullen die eikels van binnen hem zien.

De kou trekt langzaam in haar jas en nestelt in haar vest. Ze slaat haar armen om zichzelf, maar het helpt niet tegen de kou. Ze springt van haar ene voet op de ander.

Hoe zag Paul er ook alweer uit? Ze probeert hem voor de geest te halen. Zijn lach, die ziet ze voor zich, maar deze wordt niet gekoppeld aan een gezicht. Dat zweeft in het niets in haar hoofd.

Het oude plein is leeg, de kinderkopjes zijn dof en liggen scheef. Drie grote treden leiden naar de ingang van de Universiteit. De grote, gouden hekken voor de deuren zijn gesloten. Ze schrikt als ze deuren van de kerk opengaan, ze leest de gouden letters boven de deur: Jozef Kerk. Geprevel zoemt vanuit de kerk over het plein.

Aan het eind van de brandgang vliegt een deur open en de schutting eromheen begint te rammen, het einde van de brandgang ziet ze niet meer. De deur erop volgt: open, ramellende schutting en de brandgang wordt een stukje korter.

Hij hoort het klapperende geluid, maar kan zichzelf niet bewegen om zijn blik van de deur af te houden. Alles rond de klink is wazig en nu begint ook zijn klink te trillen, als pixels. Het geluid van krakend hout nadert hem en zijn jasje wappert op de opstekende wind. Dan beweegt de klink naar beneden.

Ze is halverwege de gang als ze nogmaals omkijkt, de kip in pak is gaan rennen. De deur van haar tuin is geopend en wat eruit komt, slokt de brandgang verder op. De kip in pak blijft het net een pas voor. Ze kijkt weer voor zich. De kettingzaag is zwaarder dan verwacht. De brandgang is nog lang en aan de voetstappen achter haar te horen haalt de kip in pak haar in.

De wind trekt aan zijn jas en begint te fluiten, te slurpen als een tornado. Hij haalt de vrouw die de kettingzaag onder haar arm houdt bijna in. Hij ziet nu dat ze op blote voeten loopt en alleen haar pyjamabroek draagt. De broek houdt ze met haar vrije hand op haar heupen.

Ze laat hem niet passeren, hij gaat eerst op en dan zij, niet andersom. Nog twee schuttingdeuren en ze kan de brandgang uit. Ze denkt aan haar beste kans om in het iets te blijven. Ze kan de weg schuin oversteken en het park in rennen, het metrostation haalt ze niet. Althans, niet in één keer. Er is een kleine kans dat het niets bij het stalen hek van het park stagneert. Het lijkt een vreemde obsessie te hebben met straten, schuttingen en andere afbakeningen, of schrijft ze nu te veel menselijke eigenschappen toe aan niets?

Bij zijn laatste pas weet hij niet eens zeker of hij onder de bal van zijn voet nog iets voelt.

Een echtpaar verlaat de kerk en drukt de dominee een hand, hij raadt ze aan te blijven bidden. Als ze langs de dominee kijkt, ziet ze meer hoofden in de kerk: het is daar wel druk.

Haar ogen glijden over de statige figuren die uit de pilaren links en rechts van de deur gehouwen zijn. In drie nissen boven de deur staan engelen afgebeeld met grijzige vleugels van marmer.

De wijzers van de kerkklok tikken onverbiddelijk door.

De dominee zet een stap in haar richting.

Ze draait de kerk en de dominee de rug toe. In haar ooghoek ziet ze de pinguïns van *Het Taallokaal* en ze voelt de ogen van de mannen achter haar branden.

De zware deuren van de kerk vallen weer dicht.

Die pinguïns gaan nog raar opkijken als ze straks binnenkomt met Paul.

Hij kan zich niet oriënteren, hij weet niet waar hij is, in welke straat, of waar hij heen moet. Hij houdt zijn ogen gericht op het zwarte, dansende haar voor zich. Hij voelt zich een schaap, maar begrijpt plots de logica in het overlevingsmechanisme. Hij volgt haar de brandgang uit en het plein over. Aan de andere kant van het plein onderscheidt hij een park omgeven door een rood, hoog, stalen hekwerk met een sierlijke boog boven de ingang. De letters op de boog gaan aan hem voorbij als hij er onderdoor rent. Hier haalt hij de vrouw wel in.

Ze houdt niet direct halt als ze in het park is. De kip in pak haalt haar in. Het park is een verzameling van zwierige paden van goudgele kiezels. Er staan bomen in met een bast van tientallen jaren, maar de ringen zal ze nooit tellen. De bomen zijn kaal, op de groene dennen na. Evergreens.

Hij haalt adem als hij een fontein bereikt. Een statige vrouw staat in het midden met een kruik, normaal zou er water uit haar kruik stromen, de sporen van groenige aanslag verraden de loop van het water. Ze is omgeven door dolfijnen die in een vreemde houding liggen en water uit hun bek horen te spuiten. Maar de fontein staat droog, het watersysteem in de kuip is zichtbaar.

Ze kijkt naar de poort en de bij de poort staat het niets, het rood van het hek steekt er sterk tegen af. Ze heeft het middelpunt van het park bereikt. Ze loopt moeizaam naar een van de vijf bankjes die rond de fontein staan. Haar voeten krijgen blaren, ze bekijkt de zolen en ontdekt bloed.

Hij loopt naar een bankje, zo ver mogelijk bij haar vandaan en met een blik op het niets. Hij wil die rotzak precies in de gaten kunnen houden. Als het niets niet meer beweegt, kijkt hij naar de vrouw. Ze houdt hem opnieuw onder schot.